

Esőben

„Fussatok, mentsétek meg lelketeket, és
legyetek mint hangafa a pusztában!
Jer 48,6

*Bolond, aki ázik, ernyő nélkül az utcán,
dD. már az eresz alatt gondolkozik, egy kioszkban,
miről is marad ma le, mi az, ami történik, most,
és mi történt ennek előtte, hogyan is került
ide, ahol már nincs harc, csak könnyörgés, az
életben maradás vágya, rosszabb esetben ténye,
mikor pedig annyira nem élhető ez az egész,
mert jajveszékélő porszemek vagyunk,
macskásan nyávogunk, dorombolunk a
hatalom hátsója alatt, mint megannyi ócska
aranyérpárna, volt idő, hogy itt katonazenét
játszott a katonazenekar, ma már leginkább az
eső elől húzódnak ide a lakosok, most dD.-n
kívül két ember, barátok, vagy nem barátok,
ismerik egymást, „sorakozó, sorakozó!, mondtam
már, hogy sorakozó?, hagyd már abba, nem szóltunk,
hogy megyünk?”, a közeli tornaterem zsivajából
hallatszik tisztán ki ennyi, az ismerősök összemosolyognak,*

*olyan amikor én mégkissrácvoltam mosolyok, dD. a
bicajának dől, nem mosolyog, az anyám házában van
lapát, szólal meg az egyik, és ásó is, akkor most kiásunk
vagy temetünk?, most kiásunk, dD. nem értette, miről van
szó, de nem is érdekelte, várta, hogy alábbhagyjon az esőzés,
a felhők olyanok, mint az álmok, amik átsuhannak
az ég képzeletén; morogja maga elé az egyik, mi?, kérdezi
a másik, semmi, nem fontos; értem; akkor megyünk?,
legalább van esőkabát?, nyugi, van, akkor indulás, dD.
egyedül marad a kioszkban, próbál úgy látszani – gondolja –,
mint aki tudja, mit akar, pedig nem tudja, jó annak a kettőnek,
elementek ásni, lapátolni, Ő nem, nem mehet, azt sem tudja,
kicsodák, marad, mint elszáradt fűcsomó, mely elporlad
a szélben, de most esik, szerencsére, nem, nincsenek „jobbak”,
csak „szerencsésebbek”, az érdeklő dD.-t, milyen egy női mondat,
azon kívül, hogy nő írta, másmilyennek kell, legyen mégis,*

persze ugyanazok a betűk, de más az érzés, ahogy olvasom, minden másként lesz, egyetlen pillanatig elveszni egy szép helyen, aztán rájön, hogy annyiféleképpen boldog lehet az ember, vagy egyáltalán nem lehet az, ez a helyzet,

az eső már második napja esik, ugyanoda kerékpároznak, a kioszkhoz, hogy beállhasson, és ne ázzon, most két idős hölgynek köszön; kéz-csókolom!, jó napot!, válaszolnak egyszerre, és folytatják, az események, oltások, unokák, piacárák tárgyalását, dD. nem is figyel oda, azon mereng, hogy mostanában jól elvan, de minden nagyon megváltozott, nem ismer már szinte senkit, mit akar?; hisz vándorol, akár a felhők az égen, az egyik nő megemeli a hangját; ha meg akarja váltani a világot, hát váltsa meg az enyémet!; ezt mondtam az unokámnak, húszéves, tudod, milyenek a húszévesek, tudom, Gizi, én is ilyen voltam, aztán lett, ami lett, igen, az életünknek két fontos napja van, amikor megszületünk, és amikor rájövünk, miért is élünk, ilyen ez, kisebb csoport megy el a kioszk mellett, Gizi kimondja, amit gondol; úgy isznak az állatok, mint az emberek, az emberek meg, mint az állatok, dD. a szendvicset majszolja, nem érzi az ízét, szerelemben és háborúban mindent lehet, most béke van, de olyan béke, mikor minden lehetséges, minden, a világ csupa különös zezzug és sarok, mint ez a kioszk is, ugye, a két öreg hölgy összenéz, olyan milyentünetenyalboldogság tekintettel,

Viszontlátásra!, mondják dD.-nek, és elindulnak az esőben a tömött szatyraikkal, dD. visszaköszön; Csókolom!, aztán marad még, nézi az esőt, aki szereti az esőt, szeresse a sarat is, ez bizony így van, gyakran az igazság is ilyen – ködös fénykőr a felhők mögött, nincs pad, mégis olvasni kezd, nem bírja sokáig a fura testtartást, abbahagyja az olvasást, néha, azt hiszi, bosszút állhat az életen, aztán kiderül, magán állt bosszút, mert nem figyel, nem arra figyel, amire kellene, s tényleg, milyen tünékeny a boldogság, aztán azért marad vele, mert úgy érzi, nem érdemel jobbat, és kitágítja, kinagyítja, ez igaz lesz a családra, az országra, a kontinensre, a honvágy, az azért biztos, bár, ha saját országában is honvágyat érez, akkor tényleg nincs hova, valóban, egy érzésre vágyik mostanában, azokat tartja jó napoknak, amikor fel tudja idézni az érzést, régóta nem történt ilyen, már ha vannak még egyáltalán jó napjai mostanában, teljesen más okból, félig rossz, félig jó, egyiket sem tudja komolyan venni, csak áll a kioszkban, nézi az esőt, az ernyő alatti embereket, válltól lefelé, meg az esernyő, némelyik siet, némelyik nem erőlködik, az ő cipőjük nem ázik be, nincs dolguk, vagy a munkába sietnek, a harmadik napon reggel nem esik, aztán belekezd, megint

*a kioszkban köt ki, két bakfis röhécsel, énekel a kioszkban;
ha a felhőt szerteoszlatnád, mint a virág, úgy borulnék rád!,
nevetnek, átáztak már, meg fogunk fázni, nem az iskolába járni!,
örvendeznek, dD. is mosolyog, eszébe jut a fiatalsága, a kalandok
az esőkben, aztán később rájön, hogy mekkora a szakadék a van
egy barátom és a volt egy barátom között, kimondhatatlan,
elszomorodik, nézi, hallgatja a felhőtlen, fiatal lányokat,
és érzi a szövetségüket, nekik is volt ilyen, egy sár, egy vér,
talán mint a lányoknak is, körbetáncolják a kioszkot,
énekelnek, dD. pedig tapsolni kezd, érzi, hogy egyre jobb
hangulatban lesz, a lányok felé integetnek, nevetnek,
mosolyognak, és egyszer csak váratlanul mindent
beragyog a napfény.*